

FLÉTNOVÁ KRÁLOVNA

Noty jsem uměla dřív než písmenka, ve čtyřech letech mi rodiče dali do rukou zobcovou flétnu, od pěti mě „smýkali“ po různých pódiích, takže mi ani nepřišlo na mysl nějaké jiné povolání. Vlastně ano, krátce se uvažovalo o baletu

Právě jsem měla nastoupit do baletní přípravky Národního divadla, když se mamince dostal doruky rentgen páteře jednoho baletáka. Zhrozila se. A bylo rozhodnuto, s úsměvem vzpomíná vynikající flétnová sólistka Žofie Vokálková. V rodině žádného pro-

fesionálního hudebníka neměli, ale hodně se u nich doma muzicírovalo. Jako za starých časů.

Tatínek Jan Vokálek byl sochař s velkým zájmem o hudbu. Jak měl volnou chvíli, už na něco hrál. Kromě flétny ovládal veškeré dřevěné dechové nástroje. Maminka hrála na klavír,

případně na cembalo nebo spinet. O další nástroje se postarali známí, kteří k nim rádi chodili na hudební dýchánky. Jejich komorní hudba měla úroveň, takže občas koncertovali na různých dobročinných akcích. Aby se malá Žofka necítila osamělá mezi dospělými, zvali k hraní i jiné

děti. Byla mezi nimi například Gabriela Demeterová, dnes přední houslová virtuózka.

Léta plynula, Žofie vystudovala Pražskou konzervatoř ve třídě profesora Františka Malotína, koncertovala a sbírala ceny. Ve svém mladém věku jich má hodně. Připomeňme vítězství v prestižních soutěžích Concertino Praga, Pražské jaro nebo Pacem in teris v Německu, což je soutěž vítězů evropských soutěží. V roce 2000, jako první Evropanka, získala Special Prize na soutěži Web Concert Hall Competition v New Yorku (od té doby je zvaná každým rokem do USA na koncertní turné) a téhož roku reprezentovala naši republiku na Expo v Hannoveru. Kromě Afriky a Jižní Ameriky už hrála na všech kontinentech.

O některých neobvyklých zážitcích na koncertech nechme vyprávět přímo Žofii. Jenom je třeba si k tomu přimyslet její smích, protože se na dění kolem sebe umí dívat s humorem. Co třeba, jak hrála ve Spojených arabských emirátech? Ještě před několika lety tam nemohly přijet orchestry, v nichž hrály ženy. Ona tam přijela dokonce jako sólistka. To byla pocta, ale také trochu nervy.

„Na Arabském poloostrově jsme s Komorním orchestrem pražských symfoniků FOK měli naplánované čtyři koncerty. Hlavní byl v šejkově pevnosti All-ain, v rodinném sídle uprostřed oázy obklopené pouští, zhruba 150 kilometrů od Dubaje. Předem jsem byla upozorněna, že musím mít decentní oblečení, žádný dekolt.

V obecenstvu byli převážně muži. Několik žen jako by reprezentovalo různé civilizace. Některé byly zahalené od hlavy až k patě, jiným byly vidět alespoň oči. Zato manželky diplomatů propagovaly nejruznější módu. Začátek koncertu neměl pevně stanovenou dobu. Čekali se na šejka. Přiletěl vrtulníkem, který přistál vedle pevnosti. My už byli připraveni ke hře, ale šejk

stále nešel. Musel se nejprve pomodlit.

Koncert se konal venku a celou dobu tam povíval dost ostrý vítr. Z obavy, aby nám neuletěly noty, jsme je připevnili ke stojanům všemi kolíčky na prádlo, které jsme měli s sebou. Byly to nervy. Pro mě dvojnásob, protože si vítr hrál s mojí dlouhou večerní šálou sepnutou tak, aby mi zakrývala ruce až k loktům. Já s hrůzou čekala, kdy se mi šála zamotá do flétny nebo odkryje ruce k ramenům a šejk z toho bude mít trauma. Dopadlo to dobře. Šejk se tvářil nadšeně a uspořádal mohutnou recepci. Pak se rozloučil, nasedl do terénního vozu a zmizel v poušti. Sám, bez řidiče. To mě překvapilo, protože nebyl jen šejkem, ale taky ministrem kultury. Mladým a sympatickým.“

Jak vidíte, Žofie není žádný suchar, jak si hudebníky přes vážnou hudbu někteří lidé představují. Pak přišla řeč na Japonsko, kam jezdí často, protože Japonci jsou hudbymilovní lidé a české hudebníky mají rádi.

V Japonsku se jí moc líbí, až na jedno – nechutná jí tam jejich strava. Přesto si to umí obrátit k dobru, jak říká: „Ráda jím a občas zjistím, že mi „festují“ koncertní šaty. Tak musím ubrat v jídle. Zato když jedu do Japonska, vím, že tam zhubnu přirozenou cestou. Skoro všechno jídlo je tu nasládlé a ještě z něho cítím rybinu. To mi vůbec nechutná, na to si nemohu zvyknout.“

Od koncertních turné v cizině jsme se ve vyprávění dostali zase domů, do současnosti.

Žofie má velké plány. Kromě koncertů jako sólistka s orchestrem, nejvíce s Musici de Praga (letos tento komorní orchestr slaví 40 let existence) se věnuje ještě novým komorním projektům. Jde o trio s harfenistkou Kateřinou Englichovou a pěvkyní Martinou Kociánovou. Jiným projektem jsou koncerty v triu s houslistou Jaroslavem Svěceným a kytaristou Lubomí-

rem Brabcem. Pak se svým manželem, dirigentem a violistou Janem Šrámkem, a producentem Jiřím Vaitem připravuje představení Mozartiana, což bude hudební divadlo. Kromě Mozartovy hudby půjde o spojení černého a luminiscenčního divadla a také pantomimy.

S premiérou se počítá na podzim v Praze, ale hrát by se mohlo i jinde, rovněž v cizině, protože jde o představení beze slov.

Během vyprávění o těch všech velkolepých plánech Žofie najednou jakoby nic poznamená: „A v zimě čekáme přírůstek do rodiny.“ Jaký? Snad od jejich pejska Jodyho? (Jméno dostal podle Hvězdných válek.) „Ne, moje vlastní.“ Žofie se opět směje tím svým nakažlivým smíchem.

Těhotenství u ní zatím nebije do očí. „Musela jsem už odříct několik koncertů, dlouhodobě dopředu naplánovaných, ale vůbec mi to nevádí. Na dítě se moc těším a rozdělení úkolů při hlídání už v rodině probíráme.“

Když se chce, všechno jde. Žofie je moderní žena, která má smysl pro své krásné povolání, ale i pro rodinu.

Mimochodem, kuchyň a sporák nejsou pro ni rozhodně neznámé pojmy. Ráda a dobře vaří. Řekli by jste to do koncertní umělkyně přes vážnou muziku? **VĚNCESLAVA DEZORTOVÁ**